

Kristendommen i forfall? Christianity in decline?

Christian Science Sentinel, 29. juni, 2009

Lederartikkel

For en tid siden var det en forsideartikkel i *Newsweek* som hevdet: "Tilbakegang og forfall i det kristne Amerika." En del statistikk var kjernen i historiens påstander. Tallet på selverklærte kristne i Amerika er gått tilbake fra 86 til 76 prosent av befolkningen siden 1990. I samme periode gikk tallet på de som ikke påberoper seg noen religiøs tilknytning opp fra 8 til 15 prosent. Bladet bygget sin sak i alt vesentlig på disse tallene.

Flere uker senere fortsatte historien som et hett tema innen mange religiøse kretser. En kritiker av stykket var full av påstander og bemerket *Newsweek's* tall i sirkulasjon siden 1990, mer direkte rapporterte kritikeren at mens prosentatsen av kristne i Amerika faktisk har sklidd nedover, har det faktiske antallet økt fra 150 millioner i 1990 til 173 millioner idag, en detalj som bladet unnlot å legge vekt på. Statistikk kan fortelle en historie, men de forteller ikke hele historien – og er ikke i nærheten av å fortelle den som er mest vesentlig. Det angår kraften i Kristus, en kraft som aldri går tilbake, uansett hvor mange - eller hvor få - mennesker som offisielt assosierer seg med Kristus.

Tenk på to øyeblikksbilder i Jesu forkynnelsesgjerning. I det ene venter tusener av sultne tilhørere på ham, mens det tilsynelatende er utilstrekkelige ressurser der for å gi dem mat. For Mesteren er ikke dette noe problem. Han takker for de begrensede midlene som finnes – og plutselig er de ikke så begrenset.

En annen gang snakker Jesus om de minste sammenkomster og likevel understreker han ikke antallet, men nærværet av Kristus: "For hvor to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt iblant dem" (Matt18:20). Det er vanskelig å finne så mye som en antydning i Skriften om at Mesteren var imponert over store mengder, eller nedslått over små.

Hvorfor? Kanskje fordi hans forkynnelse ikke hadde å gjøre med tall. Frelserens forkynnelse og budskap illustrerer faktisk at den ene Kristus har direkte innvirkning på hvert menneskehjerte for seg, og bringer til hvert enkelt menneske den gode nyheten om hans eller hennes sanne fellesskap, "forening" med Gud. Og gjør så dette igjen og igjen. Budskapet er om at det er kraften og nærværet av Kristus som forandrer hvert menneskehjerte for seg. Det er om ett "tapt får" som får sine svunne håp tent igjen, som en ny start. Det er om et enkelt menneskes ødelagte helse som kvikner til, blir gjenoppbygget. Det er om et ensomt menneskes løfte, nå ødslet bort, som blir gjenvunnet, fornyet. Det som hendte på Mesterens tid skjer også i vår tid. Kristus, Kjærlighetens ånd som så rikelig kom til syne gjennom Jesu forkynnergjerning, kommer til mennesker idag som budskapet fra Gud, fra guddommelig Kjærlighet. All Kjærlighetens helbredende autoritet står bak den ene helbredende, frelsende, forløsende Kristus.

Gjennom hele menneskehetens historie har Kristus aldri vært mer aktiv, mer forvandlende, mer innflytelsesrik enn Kristus er nettopp i dette øyeblikk. Den aktiviteten og kraften og det forvandlende nærværet er ikke i ferd med å forfalle. Og hvis Kristus ikke forfaller, kan heller ikke kristendommen gjøre det. I hvert fall ikke kristendommen slik Jesus levde den og lærte andre om den. For sann kristendom er ikke bare et menneskelig storverk. Det er en guddommelig demonstrasjon.

Mary Baker Eddy, mer enn noen en hengiven tilhenger av Mesteren, oppdaget at Kristusnaturen er konsekvent og sikker og alltid nærværende. Hun kalte sin oppdagelse Kristusvitenskapen eller Kristen Vitenskap. I sitt hovedverk, *Vitenskap og helse med nøkkel til Skriften*, skrev hun:

For andre oversettelser på norsk, henviser vi til <http://www.spirituality.com/kristenvitenskapsherold>

"Kristendommen, som Jesus lærte den, var ikke en trosbekjennelse eller et system av seremonier, heller ikke en spesiell gave fra en ritualistisk Jehova; men den var demonstrasjonen av guddommelig Kjærlighet, som utdriver villfarelse og helbreder syke, ikke bare i Kristi, eller Sannhetens, navn, men i demonstrasjon av Sannheten, som tilfellet må være i de baner hvor det guddommelige lys beveger seg" (s.135).

I lyset av foregående avsnitt, ser det ut som sann kristendom er i forfall? Igjen, Kristus er det ikke. Kjærlighetens ånd er det ikke. Derfor kan ikke kristendommen, "demonstrasjonen av guddommelig Kjærlighet" være det. Kjærlighet demonstrerer hele tiden sin egen natur. Og som som Kjærlighetens speilbilde kan vi også begynne å demonstrere denne naturen ved å helbrede gjennom Kjærlighetens kraft. Kristus kommer til oss, øyeblikk for øyeblikk, og hjelper oss til å gjøre dette.

Det skjer fremskritt/fremgang. Når Kristus kommer til menneskeheten, når det uunngåelig ut til hvert enkelt hungrende hjerte på kloden. Dette skjer, ikke fordi mengder av mennesker krysser av ruten for "kristen", men fordi den uforminskede Kristus ikke kan gjøre noe mindre. Og kristendommen blomstrer mer. Mer idag enn igår. Mer imorgen enn idag.